

efterretningstjenesterne, for efterretningstjenesterne er også pr. definition nationale.

Så det, der interesserer Socialdemokratiet, er: Hvordan kan vi gøre det muligt for borgerne at beskytte sig selv, hvis de frygter, de bliver aflyttet? Og dér synes jeg, krypteringspolitikken må være det centrale at diskutere. Det andet er simpelt hen ikke realistisk.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Fru Pernille Blach Hansen tilhører en folketingsgruppe, der også har rummet mennesker som f.eks. Lasse Budtz, som jeg har haft den fornøjelse at samarbejde med, f.eks. omkring fremskaffelsen af oplysninger om amerikanske atomvåbenprogrammer.

Da var der en anden holdning i hr. Lasse Budtz' tid. Da undersøgte man tingene. Man lod sig ikke kyse af USA, hvis man havde en selvstændig opfattelse. Men nu kan jeg forstå, at Socialdemokratiets handlefrihed er deponeret henne i den amerikanske ambassade, hvorfra der i øvrigt formentlig foregår aflytningsaktiviteter.

Men så siger fru Pernille Blach Hansen: Hvad skulle det hjælpe at henvende sig til USA? Så vil jeg godt spørge, om Socialdemokratiet er klar over, at den tyske regering har henvendt sig til USA og fået aftaler med hensyn til, at man ikke må bruge amerikanske militære anlæg i Tyskland til at spionere fra. Er Socialdemokratiet klar over det?

Og hvorfor skulle man ikke kunne gøre noget tilsvarende fra dansk side? Hvad skulle forhindre det?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Altså undskyld, men hvad er det for en hjælperløshed? Jeg kunne godt hjælpe Socialdemokratiet lidt.

»Det her er varm luft.« Det er ikke varm luft. Det er en meget konkret virkelighed, der foregår rundt omkring os, som ikke er usandsynlig, den er altså meget sandsynlig. Og så oplever man Socialdemokratiet stå heroppe og sige: Hvad skal vi så gøre ved det?

Vi har en debat om EU, og vi har en debat på andre områder. Vi har Socialdemokratiet, som er vokset op ud af en international bevægelse, der har sagt, at hvis der sker noget internationalt, må vi gøre noget internationalt. Og her

skal vi så høre: Vi kan ikke gøre noget, vi må afvente.

Der er brug for, at den her debat bliver rejst på internationalt plan. Det kan Socialdemokratiet sagtens gøre uden at skulle have afsløret alle mulige efterretningsvæsener, man kan sagtens være med til at rejse en politisk debat omkring det her, og det er det, jeg hører Socialdemokratiet sige at de ikke vil.

Hvad er det for noget? Vil Socialdemokratiet være med til at rejse en politisk debat internationalt, eller vil de ikke? Hvad skal vi ellers bruge EU til?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil bare nøjes med at konstatere, at jeg på ét punkt er enig med SF's ordfører: Vi skal forholde os til virkeligheden. Men vi skal gøre det realistisk, og derfor mener jeg, at det, vi skal koncentrere os om, er, hvordan vi kan sikre, at danskere og danske virksomheder og danske borgere har mulighed for at beskytte sig mod elektronisk overvågning. Og det mener jeg egentlig er det, der er det helt centrale. Vi er nødt til at forholde os til de teknologiske værktøjer, der findes overalt i verden, og det tror jeg egentlig vi skal forholde os til i stedet for og så se på, hvordan vi så kan beskytte os.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Ja, så har vi Socialdemokratiet, som afpolitiserer sig selv. Realisme, det er forbeholdt både politikere og embedsmænd, men politikere har også den ting ud over embedsmændene, at de også har den mulighed, at de kan være med til at skabe verden og ændre verden. Hvis Socialdemokratiet kun vil være realister og ikke være med til at ændre verden, så er den gal.

Jens Hald Madsen (V):

Da Venstres ordfører, hr. Svend Aage Jensby, er forhindret i at være til stede, skal jeg oplæse følgende tale:

Den 9. december 1999 havde vi her i Tinget en længere debat i anledning af, at Enhedslisten havde rettet en forespørgsel, F 5, til forsvarsministeren, justitsministeren og forskningsministeren om, hvad der kunne oplyses om bl.a. den parlamentariske kontrol med Echelon og andre aflytningssystemer både i udlandet og herhjemme, og om, hvorledes regeringen ville styrke den parlamentariske kontrol.